

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

"Ένα από τα περιεργότερα πράγματα του κόσμου, είνε κι' ο πύργος τών «Κεράτων» τής πόλεως Ίσπαχάν τής Περσίας.

Ο πύργος τών «Κεράτων» είνε χτισμένος αποκλειστικώς και μόνο με κέρατα και κόκκαλα ελάφων, γαζελών και άλλων ζώων τών δρυμώνων.

"Όλα τά ζώα, τών οποίων χρησιμοποιήθηκαν τά κέρατα και τά κόκκαλα για τώ χτίσιμο του περιφήμου αυτού πύργου, σκοτώθηκαν σ' ένα και μόνον κυνήγι, τώ όποιο διοργανώσε ο τότε βασιλιάς τής Περσίας και τώ όποιο έλασαν μέρος χιλιάδες κυνηγοί.

Μετά τώ κυνήγι, καθώς λείε ή παράδοσις, δόθηκε ένα μεγάλο συμπόσιο, κατά τήν διάρκεια του όποιου, μέσα σε 7-8 ώρες, χτίστηκε κι' ο πύργος από χιλιάδες χτίστες, με τά κρανία, τά κέρατα και τά κόκκαλα τών φονευθέντων ζώων.

"Αλλά, συνεχίζει ή παράδοσις, ενώ κόντευε νά τελειώση τώ χτίσιμο, παρουσιάστηκε μπροστά στό βασιλιά του ό αρχιτέκτων, ό όποίος διέβυθε τις έργασίες, και τώ ανέφερε ότι τώ έλειπε τώ κεφάλι κάποιου μεγάλου ζώου, τώ όποιο ήθελε νά τοποθετηση πάνω στην κορυφή του πύργου.

"Ζαλιζόμενος καθώς ήταν από τώ κρασί ό βασιλιάς, γύρισε κι' έπείε:

"—Πού νά πάω νά βρωμέ τέτοια όρα ένα τέτοιο κρανίο πού ζητάς; Ύπάρχει όμως ένα μέσον... Ζών πώ χοντροκέφαλο... από σένα, δέν θρίσκειται άλλο! Διατάσσα, λοιπόν, νά σου κόψουν τώ κεφάλι και νά στολίσουν με αυτό την κορυφή του πύργου!...

Γι' αυτό πάνω-πάνω στην κορυφή του πύργου τών «Κεράτων» του Ίσπαχάν θλέπει κανείς και σήμερα ακόμα ένα μεγάλο κρανίο ανθρώπου!

* * *

Η Κίνα έχει τις περισσότερες πάπιες άπ' όλες μαζί τις άλλες χώρες τής γης. Γύρω σ' όλα τά χωριά, στους δρόμους τών πόλεων, στα κανάλια και τους ποταμούς τής Κίνας, δέν θλέπει κανείς παρά πάπιες.

Κάθε χρόνο, τά διάφορα άγροκτήματα και πτηνοτροφεία εκκολάπτουν 50 εκατομμύρια πάπιες. Τό κρέας τής πάπιας πιάζει πρωτεύοντα ρόλο στην διατροφή του πληθυσμού τής Κίνας. Τέλος, ή πάπια στην Κίνα είνε τώ σύμβολο τής συζυγικής πίστεως. Συνηθίζουν νά τοποθετούν μάλιστα οι Κινέζοι ένα ζευγάρι πάπιες πάνω στη νυφική πασαδά, ως δείγμα του έρωτος και τής πίστεως τών νεονύμφων.

ώστόσο, μεταξύ τών άλλων Άμερικανιδών τόν έπεσκέφθη και μία πολύ ώμορφη γυναίκα, ή όποια ήθελε νά τώ ζητήσει τη συμβουλή του για μία ύπόθεσι του άνδρός της. Μόλις όμως άντίκρουσε τόν Ίνδο φακίρη, έβγαλε μία φωνή εκπλήξεως. Αυτό τώ πρόσωπο δέν τής ήταν άγνωστο. Κάπου τώ είχε δει. "Αλλά σε ποιά μέρος; "Εν τούτοις δέν έπείε τίποτε στον μυητριώδη μάγο. "Όταν γύρισε όμως στο σπίτι της, πήρε τώ τηλεφώνω και ζήτησε τόν πατέρα της, τόν διευθυντή τών φυλακών του Τένεσι.

—Μπαμπά, τώ έπείε, στην πολιτεία μας είνε ένας Ίνδος μάγος πού μοιάζει καταπληκτικά με τις φωτογραφίες του Ρέντ Χάρρις. Κάθεται στον αριθμό 130 της 50ής Λεωφόρου. "Αν θές, έλα μόνος σου για νά θεσπασθής.

Ο διευθυντής τών φυλακών του Τένεσι πήρε άμέσως τώ τραίνω και συνοδευόμενος από δυό αστυνομικούς έπεσκέφθη αυτό τόν περίεργο μάγο. Ο Ίνδος φακίρης, μόλις τον άντίκρουσε, τά έχασε κυριολεκτικώς από την κατάπληξή του.

—Καλημέρα, Ρέντ Χάρρις, τώ έπταν οι αστυνομικοί, πρέπει νά όμολογήσης, ότι ενώ ξερείς νά λές την τύχη τών πελατών σου, ώστόσο δέν κατάφερες νά μαντέψης ότι θα σ' άνακαλύψαμε.

—"Ετσι είνε, άνακαθήθηκε νά παραδεχθώ ό Ρέντ. "Έχασα τώ παιγνίδι. Μά δέν μού λείτε, ποιάς μ' άνακάλυψε;

—Η κόρη μου, τώ άπάντησε χαμογελώντας ό διευθυντής τών φυλακών, πού είνε έγκατεστημένη με τόν άνδρα της έδω πέρα κι' ή όποια είχε έρθει για νά ζητήσει την συμβουλή σου. Μά θυμόταν καλά τώ πρόσωπό σου από τις φωτογραφίες κι' έτσι σ' άναγνώρισε.

Ο Ρέντ Χάρρις έβγαλε ένα στεναγμό κι' άκολούθησε τούς αστυνομικούς, ψιθυρίζοντας:

—Σκέψου δικαιοσύνη! Δέν σ' άφίνουν νά γίνης ένας τίμιος άνθρωπος!...

Καθώς θλέπετε, ή παράδοξη όσο και δραματική περιπέτεια του Ρέντ Χάρρις δέν διαφέρει καθόλου από τις περιπέτειες τών φανταστικών μυθιστορημάτων και ιδίως τού Μοντεχρήστου. Κι' όμως είνε μία αληθινή ιστορία, πού άναστατάωσε έδω και λίγο καιρό την Άμερική.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

(Ύπό ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΩΚΗ)

Στην άγκαλιά μου γύριοντας τ' όλόχρονο κεφάλ.

Τά γαλανά τά μάτια της χαμήλωσε με μιά

—"Αφού τόν κόσμο έμίσησε, μώλεγε αγάλι-αγάλι.

Πώς θα πιστέψω ή δύστυχη πώς μ' αγαπάς πιστά;

—"Όταν σε κλειώ, τής έλεγα, στη φλογερή άγκαλιά μου

Τά θύσανά μου, κόρη μου, για λίγο λημονώ!

Φλόγι, μαυρίλα, κρύφτουε τά μαύρα σωθικά μου,

"Εμίσησα κ' έμίσησα, γιατί πολύ άγαπώ!

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

(Ύπό ΣΤΕΦ. ΓΡΑΝΙΤΣΑ)

"Απόψε λές κ' έγίωμισαν την κάθε θρύση μάγια

κι' ήπιαν οι ράθυμοι βοσκoi κι' αγάλισαν τά πλάγια,

χορός σε κάθε άνάραχο, άχός στύ κάθε ρέμα

χίλιες μορφές ύφαινονται με μεταξέιο γνέμα

πάνω στους λόγγους τούς γλαρούς και στους γκρεμών

πώ τά λιοθασιλέματα στερνοφιλούν τά μόσκια.

"Ως και τά κυπροκόουσα κ' οι γκιώνηδες κ' οι γρύλλοι

έμειθυσαν από χαρά τ' άποψιού τ' Άπριλη

κ' έσάπασαν τώ κλάμα των, τώ πικροάλαμα των

νά τραγουδήσουν οι καλοί τις νηές στο πέρασμά των

άπ' τά ψηλά τά διάσελα στ' άνάργια μονοτάτια

με τώ γοργό περπάτημα, τά χαμηλά τά μάτια.

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(Ύπό ΑΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ)

"Από τά δένδρα πέφτουνε τά φύλλα ένα-ένα

Στής μόνιας γής στην άκρη και μαύρη άγκαλιά

Στέκουν τριγύρω τά κλαδιά, ψυχρά, σκελεθρωμένα,

Και λυπημένα κι' άλαλα κουρνιάζουν τά πουλιά.

"Η καταχνιά σηκώνεται μέσ' άπ' τά δάση αγάλια

Κι' άπλώνεται σαν μουσική νεράδια του Βορρά,

Και μοιάζει ή φύσι θάλασσα με δίχως άκρογιάλια,

Πού κύμα δέν άκούεται ν' άντιλαλή θαρεί.

Κάπου και κάπου διασπικώς περνάει ένας διαβάτης

Και σαν σκιά μέσ' στην πυκνή χονθεί καταχνιά,

Νά ή ζωή! φαινόμεσθε στα ψεύτικα φτερά της,

Σάν δνειρ' άερόπλαστα και σβύνομε με μιά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΗΚΥΘΟΝ

(Ύπό ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΘ)

"Αγάπη, πώς μ' έκούρασεσ και πώς ποδώ ακόμα

νά με λικνίσης στα φτερά σου έπάνω,

άπ' τής ζωούλας σου νά πλώ τώ μωροβόλο στόμα

φαρμακερό χυμό για νά πεθάνω.

Γνωρίζω πόνσον ύπουλος είνε για μένα ό χρόνος

κι' ό άνεμός σου γλυκοκνέει τάρα

και τή γαλήνη πού μεθά θά συνεπάρη ό πόνος,

ό στεναγμός, ή τρικυμία και ή μότρα.

Μά τί με νοιάζει ή άπαισις γινώσις τών πραγμάτων

πώ με γοητεύει με καιρούς και χρόνια;

Μ' άρκει πού ζω σαν δνειρο σε κόσμους δράματων

και τραγουδι με κύκλους και μ' ήθηδων.

Πουλάκι γλυκοκέλασο, πού φτερουγίζεις πλάνω

άνάμεσα ιτά έρείπια με τώ όγρο τους νυοδι

και κάποτε συντροφιαστό στα κυπαρίσσια έπάνω

τονίζεις τόσο ρυθμικά τώ έρωτικό τραγούδι.

"Όταν ή χειμωνιάτικη πνοή σιά σου φτάνει,

κ' οι κάμποι κείνονται θουθοι κάτω άπ' τώ κρύο χιόνι,

σε ποιά φωλιάτα άπάνημε θα σβύση, θα πεθάνη

αυτό τώ βείο τραγούδι σου πώ τάρα με σκλαβώνει;

Σάν ένα βειόν δνειρο, ό νους μου τριγυρίζει

στην κλίνη σου πώ άνόνηρη κοιμάται άγαπημένη,

ό ύπνος σου είνε άτάραχος γιατί σε ναουρίζει

τό μυστικό παράπονο πώ άπ' την ψυχή μου βγαίνει.

"Ετσι στα χρόνια τά παλιά, ή Δάφνη άπεκοιμάτο

σ' ένα κρεβάτι άνθόσπαρτο στού Παρανασσό τά πλάγια

και γύρω της σαν δνειρο μαγευτικό έπλανάτο

του Φοίβου τώ παράπονο μεστό άρμονία και μάγια.